

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Jn 1,29-34

Évközi 2. vasárnap („A” év)

Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIAS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!

Abban az időben:

Amikor János látta, hogy Jézus közeledik feléje, így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ő az, akiről én azt mondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőz engem, mert előbb volt, mint én. Én sem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy megismertessem őt Izraelben.”

János azután így folytatta tanúságtételét: „Láttam, hogy az égből, mint egy galamb, leszáll rá a Lélek, és rajta marad. Én sem ismertem őt, de aki küldött, hogy vízzel kereszteljek, az mondta nekem: Akire látod, hogy rászáll a Lélek, és rajta marad, ő az, aki Lélekkel keresztel. Én láttam, és tanúskodom arról, hogy ő az Isten Fia!”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

²⁹ Τῇ ἐπαύριον βλέπει τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Másnap látja Jézust, a hozzá jövőt, és mondja: „Íme, az Isten béránya, a világ bűnét elvevő.

³⁰ οὗτός ἐστιν ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εἶπον Ὅπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν·

Ez az, akiről én mondtam, utánam jön egy férfi, aki előttem lett, mert előbb volt nálam.

³¹ κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ’ ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραὴλ διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν ὕδατι βαπτίζων.

És én nem ismertem őt, hanem hogy kinyilváníttassék Izraelnek, azért jöttem én, a vízben bemeztető.”

³² καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων ὅτι Τεθέαμαι τὸ πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστέρην ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ’ αὐτόν·

És János tanúságot tett mondva: „Láttam a Lelket, mint galambot leszállni az égből, és rajta maradt.

³³ κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ’ ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἐφ’ ὃν ἂν ἴδῃς τὸ πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ’ αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ·

És én nem ismertem őt, hanem az engem vízben bemeztetni küldő, az mondta nekem: »Akire látod a Lelket leszállót, és rajta maradót, ez a Szent Lélekben bemeztető.«

³⁴ κἀγὼ ἑώρακα, καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐκλεκτός τοῦ θεοῦ.

És én láttam, és tanúságot tettem, hogy ez az Isten Fia.”

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁹ ALTERA DIE VIDET IESUM VENIENTEM AD SE ET AIT: “ECCE AGNUS DEI, QUI TOLLIT PECCATUM MUNDI.

²⁹ Másnap, amikor látta, hogy Jézus feléje tart, így szólt: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit.

²⁹ Másnap látta, hogy Jézus közeledik hozzá. Erre így szólt: »Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!

²⁹ *Másnap látta, hogy Jézus közeledik feléje. Megszólalt: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűnét.*

²⁹ *Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!*

²⁹ Másnap látta, hogy Jézus jön feléje. Így szólt: – Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!

³⁰ HIC EST, DE QUO DIXI: POST ME VENIT VIR, QUI ANTE ME FACTUS EST, QUIA PRIOR ME ERAT.

³⁰ Róla mondtam: A nyomomba lép valaki, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.

³⁰ Ő az, akiről mondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőz engem, mert előbb volt, mint én.

³⁰ *Ő az, akiről mondtam: Utánam jön egy férfi, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.*

³⁰ *Ez az, a kiről én ezt mondtam: Én utánam jó egy férfiú, a ki előttem lett, mert előbb volt nálamnál.*

³⁰ Ő az, akiről megmondtam: „Utánam jön egy ember, aki fölöttem áll, mert előbb volt, mint én.

³¹ ET EGO NESCIEBAM EUM, SED UT MANIFESTETUR ISRAEL, PROPTEREA VENI EGO IN AQUA BAPTIZANS”.

³¹ Én sem ismertem, de azért jöttem vízzel kereszteni, hogy megismertessem Izraellel.”

³¹ Én nem ismertem őt; de azért jöttem vízzel kereszteni, hogy őt megismertessem Izraellel.«

³¹ *Én nem ismertem. De azért jöttem, s azért keresztelek vízzel, hogy megismertessem Izraelben.”*

³¹ *És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, a ki vízzel keresztelek.*

³¹ Én nem ismertem őt, de épp azért jöttem vízzel kereszteni, hogy ismertté legyen Izraelben.”

³² ET TESTIMONIUM PERHIBUIT IOANNES DICENS: “VIDI SPIRITUM DESCENDENTEM QUASI COLUMBAM DE CAELO, ET MANSIT SUPER EUM;

³² Ezután János tanúsította: „Láttam a Lelket, amint galamb alakjában leszállt rá a mennyből, s rajta is maradt.

³² János tanúságot tett és azt mondta: »Láttam, hogy a Lélek, mint galamb, leszállt az égből és rajta maradt.

³² János aztán így folytatta tanúságát: „Láttam a Lelket, amint galamb képében leszállt az égből és rajta maradt.

³² *És bizonyágot tőn János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta.*

³² És János tanúságot tett: – Láttam, hogy leszállt a Lélek, mint egy galamb, ami az égből jön, és megnyugodott rajta.

³³ ET EGO NESCIEBAM EUM, SED, QUI MISIT ME BAPTIZARE IN AQUA, ILLE MIHI DIXIT: “SUPER QUEM VIDERIS SPIRITUM DESCENDENTEM ET MANENTEM SUPER EUM, HIC EST QUI BAPTIZAT IN SPIRITU SANCTO”.

³³ Magam sem ismertem, de aki vízzel kereszteni küldött, azt mondta: Akire látod, hogy leszáll a Lélek s rajta is marad, az majd Szentlélekkel fog kereszteni.

³³ Nem ismertem őt, de aki azért küldött, hogy vízzel kereszteljek, azt mondta nekem: ‘Akire látod a Lelket leszállni és rajta maradni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel.’

³³ *Én nem ismertem őt, de aki küldött, hogy vízzel kereszteljek, megmondta: Akire látod, hogy rászáll a Lélek és rajta marad, ő az, aki Szentlélekkel keresztel.*

³³ *És én nem ismertem őt; de a ki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, a ki keresztel Szent Lélekkel.*

³³ Én nem ismertem őt, de aki küldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: „Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel.”

³⁴ ET EGO VIDI ET TESTIMONIUM PERHIBUI QUIA HIC EST FILIUS DEI”.

³⁴ Láttam és tanúskodom róla, hogy ő az Isten Fia.”

³⁴ Én láttam, és tanúságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia.«

³⁴ *Én láttam és tanúskodom róla: Ő az Isten Fia.*”

³⁴ *És én láttam, és bizonyítást tettem, hogy ez az Isten Fia.*

³⁴ Én láttam, és tanúságot teszek, hogy Ő az Isten Fia.

1.3. BEHATÁROLÁS

A János-evangélium elején az Isten Igéjéről szóló csodálatos himnuszt (Jn 1,1-18) követően az evangélista Jézus nyilvános működésének kezdetéről számol be (Jn 1,19-2,12). A teremtés-történet hét napjához hasonlóan (Ter 1,1-2,4), mintegy az új teremtés hét napjának keretében mutatja be az eseményeket (Jn 1,19-2,12). Az Úr Jézus tevékenységével tehát egy új teremtés veszi kezdetét.

Az első nap (Jn 1,19-28) Keresztelő János közvetett módon tanúságot tesz Jézusról (Jn 1,26-27). A második napon találkozunk először Jézussal ebben az evangéliumban, akire most már személyesen mutat rá a Keresztelő, közvetlenül tanúskodva az Úrról (Jn 1,29-34). A harmadik nap epizódja az előző naphoz hasonlóan ismét János kijelentésével kezdődik, de a cselekvő főszereplők már kifejezetten Jézus és azok a tanítványok, akik találkoznak a Mesterrel, sőt beszélnek is vele (Jn 1,35-42). A negyedik napon Keresztelő Jánosról már nem tesz említést az evangélista, hanem újabb tanítványokról számol be: Fülöpről és Nátánaélról, akik találkoznak Jézussal, aki arra hívja őket, hogy kövessék őt (Jn 1,43-51). Végül a hetedik nap eseményeit részletezi az evangélista, amelyen az Úr első csodájára kerül sor a kánai menyegző alkalmával, amit a Mester dicsőségének kinyilatkoztatásaként értékel (Jn 2,1-12).

Az általunk vizsgált evangéliumi szakasz eseményei tehát Jézus nyilvános fellépésének második napján történnek. Keresztelő János beszél Jézusról „Isten Bárányának”, „a Szentlélekkel keresztlőnek”, illetve „Isten Fiának” nevezve őt (Jn 1,29.32-34), aki közeledik feléje (Jn 1,29). Az Úr viszont csendben marad, nem válaszol a jánosi tanúságtételre. Beszédes ez a csend, ami előkészíti Jézus szavait a következő epizódokban (vö. Jn 1,38-39. 42-43. 47-48.50-51).

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

A János-evangéliumban ebben a szakaszban jelenik meg először Jézus (Jn 1,29), akiről Keresztelő János tesz elsőként tanúságot nyilvánosan a jelenlévők előtt. Ezzel az első tanúságtétellel az evangélista főleg két igazságot szeretne hangsúlyozni Jézusról. 1. Ő az Isten Báránya, aki megszabadítja a világot a bűntől: Ő a Megváltó (vö. Jn 1,29). 2. Ő az Isten Fia, aki a Szentlélek erejében tevékenykedik (vö. Jn 1,32-34). Ezzel tehát, mielőtt a názáreti Jézus földi tevékenysége során maga beszélni kezdene (vö. Jn 1,39), az evangélista titokzatos módon feltárja, hogy kicsoda Ő. Az a Jézus, akiről az ő evangéliuma szól, nem más, mint az Isten Fia, aki megszabadítja az emberiséget a bűntől.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ (*ho ámnosz tú Theú*): az Isten Báránya (Jn 1,29)

Az „ámnosz” görögül bárányt jelent, s mindössze négyszer fordul elő az Újszövetségben, s mindig Jézusra mint áldozati bárányra utal (Jn 1,29.36; ApCsel 8,32; 1Pét 1,19). Az „Isten Báránya” kifejezés pedig csak a János-evangéliumban található meg: Keresztelő Jánosnak Jézusról szóló tanúságtételében (Jn 1,29.36), amit titokzatosan az evangélium végén magyaráz meg az evangélista az Úr halála kapcsán. Ahogyan ugyanis a húsvéti áldozati bárány vére, amivel bekenték Egyiptomban a zsidók az ajtófélfát, mentette meg elsőszülötteiket (Kiv 12,7.12-14), úgy szabadít meg minden embert a bűntől az Isten Bárányának: a keresztre feszített Jézus Krisztusnak a vére (vö. Jn 19,33- 37). Az Isten Báránya kép tehát Jézusnak az Atya és az emberek iránti hűséges, szelíd szeretetét fejezi ki, aki önmagát önként áldozatul adta, hogy halála által minden ember üdvözljön!

ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ θεοῦ (*ho hüjosz tú Theú*): az Isten Fia (Jn 1,34)

A szókapcsolat sokszor megjelenik az Újszövetség lapjain (névelővel vagy névelő nélkül is). Az első és a második isteni személy közötti szoros Atya-Fiú szeretet-viszonyt tükrözi a birtokos szerkezet. Jézus identitását fejezi ki: ő az Isten Fia.

Érdekes megfigyelni, hogy a János-evangélium elején Keresztelő János (Jn 1,34), a végén pedig maga az evangélista (Jn 20,31) mondja ki ezt Jézusról, mintegy keretbe foglalva az egész evangélium tanítását, amely azért íródott, hogy higgyük Jézusról, hogy ő a Messiás és az Isten Fia, és ezáltal életünk legyen. Ennek fényében világossá válik, hogy megvallani Jézust az Isten Fiának azt is jelenti, hogy mi is belekapcsolódunk az Atya és a Fiú szeretet-kapcsolatába, ami pedig az örök élet kezdete (vö. Jn 17,1-3)!

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok János evangéliumán belül

Jn 1,9 (Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít.

Jn 1,35-42 Másnap megint ott állt János két tanítványával, s mihelyt meglátta Jézust, amint közeledett, így szólt: „Nézzétek, az Isten Báránya!” E szavak hallatára a két tanítvány Jézus nyomába szegődött. Amikor Jézus megfordult, s látta, hogy követik, megkérdezte: „Mit akartok?” Így feleltek: „Rabbi – ami annyit jelent, mint Mester –, hol lakol?” „Gyertek, nézzétek meg!” – mondta nekik. Elmentek vele, megnézték, hol lakik, s aznap nála is maradtak. A tizedik óra körül járhatott. A kettő közül, aki János szavára követte, az egyik András volt, Simon Péter testvére. Reggel találkozott testvérével, Simonnal, s szólt neki: „Megtaláltuk a Messiást, vagy más szóval a Fölkentet”, s elvitte Jézushoz. Jézus ráemelte tekintetét, s így szólt hozzá: „Te Simon vagy, János fia, de Kéfa, azaz Péter lesz a neved.”

Jn 2,12 Aztán lement anyjával, testvéreivel és tanítványaival Kafarnaumba, de csak néhány napig maradtak ott.

Jn 3,24 János akkor még nem volt börtönben.

Jn 4,1-3 Amikor Jézus megtudta, hogy a farizeusok úgy értesültek, hogy ő több tanítványt szerez és keresztel, mint János – noha Jézus maga nem keresztelt, csak a tanítványai –, elhagyta Júdeát és visszatért Galileába.

Jn 4,43-46a A két nap elteltével folytatta útját Galilea felé. Jézus maga állapította meg, hogy saját hazájában nincs a prófétának becsülete. Mégis, amikor Galileába ért, a galileaiak szívesen fogadták, mert mind látták, amit az ünnep alkalmával Jeruzsálemben tett, hisz ott voltak az ünnepen. Így újra a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta.

Jn 7,52 De azt mondták neki: „Csak nem vagy te is galileai? Nézz utána, s megbizonyosodsz, hogy Galileából nem támad próféta.”

Jn 8,12 Egy másik alkalommal így beszélt Jézus: „Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Jn 21,2-3 Együtt volt Simon Péter, Tamás, melléknevén Didimusz, továbbá a galileai Kánából való Natánael, Zebedeus fiai, s még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: „Megyek halászni.” „Veled tartunk” – felelték. Kimentek és bárkába szálltak. De akkor éjszaka nem fogtak semmit.

Szinoptikus párhuzamok

Mt 3,2 és így prédikált: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa!”

Mt 8,19-22 Akkor odalépett hozzá egy írástudó és azt mondta neki: „Mester, követlek téged, bárhová mégy is.” Jézus így válaszolt: „A rókáknak van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania. Egy másik tanítványa kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat!” Jézus azonban ezt felelte: „Kövess engem, hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat!”

Mt 9,35 Jézus bejárt minden várost és falut, tanított a zsinagógákban, hirdette országa örömhírét, és gyógyított minden betegséget, minden gyengeséget.

Mt 10,1-2 Összehívta tizenkét tanítványát, s hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék a tisztátalan lelkeket, és meggyógyítsanak minden betegséget, minden gyengeséget. A tizenkét apostol neve a következő: Az első Simon, más néven Péter, aztán testvére András, Zebedeus fia, Jakab és testvére János.

Mt 11,2 Közben János a börtönben hallott Jézus tetteiről.

Mt 11,23 És te, Kafarnaum! Vajon az égig emelkedel? A pokolba süllyedsz. Ha Szodomában mentek volna végbe a csodák, amelyek benned történtek, még ma is állna.

Mt 13,47-50 Végül hasonlít a mennyek országa a tengerbe vetett háléhoz, amely mindenféle halat összefog. Amikor megtelik, partra húzzák, nekiülnek, és a javát edényekbe válogatják, a hitványát pedig kiszórják. Így lesz a világ végén is: elmennek az angyalok, aztán kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és tüzes kemencébe vetik őket. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.

Mt 13,53 Amikor ezeket a példabeszédeket elmondta, Jézus eltávozott onnan.

Mt 14,3.13 Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette, és börtönbe vetette fivére, Fülöp felesége, Heródiás miatt. (...) A hír hallatára Jézus elhajózott onnan egy elhagyatott

helyre, hogy egyedül legyen. De a nép tudomást szerzett róla, és gyalogszerrel utánament a városokból.

Mt 16,17 Erre Jézus azt mondta neki: „Boldog vagy, Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám.”

Mt 17,1 Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre.

Mt 19,27 Akkor Péter vette át a szót: „Nézd, mi mindenünket elhagytuk, és követtünk téged. Mi lesz hát a jutalmunk?”

Mt 19,29 Aki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, százannyit kap, s az örök élet lesz az öröksége.

Mt 20,20 Akkor odament hozzá a Zebedeus-fiak anyja a fiaival együtt, és leborult előtte, hogy kérjen tőle valamit.

Mt 27,56 Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József anyja és Zebedeus fiainak az anyja.

Mk 1,14-20 János elfogatása után Jézus Galileába ment, s ott hirdette az Isten evangéliumát és mondta: „Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.” Amikor Jézus a Galileai-tó partján járt, látta, hogy Simon és testvére, András – halászok lévén – épp hálót vetnek a vízbe. Jézus ezt mondta nekik: „Gyertek, kövessetek, és emberek halászává teszek benneteket.” Rögtön otthagyták hálójukat és követték. Alig ment valamivel tovább, megpillantotta Jakabot, Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hálót szedték rendbe a bárkában. Őket is mindjárt meghívta. Erre otthagyták apjukat, Zebedeust, halászlegényeivel a bárkában, és a nyomába szegődtek.

Mk 1,29 A zsinagógából Jakabbal és Jánossal együtt egyenesen Simon és András házába ment.

Mk 1,39 S bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, és ördögöket űzött ki.

Mk 3,7-8 Jézus tanítványaival visszavonult a tó partjára. Nagy tömeg követte Galileából, Júdeából, Jeruzsálemből, Idumeából, a Jordánon túlról, Tírusz és Szidón környékéről szintén nagy tömeg gyűlt köréje, mert oda is eljutott a híre, hogy milyen nagy dolgokat visz végbe.

Mk 6,17 Mert Heródes volt az, aki embereivel elfogatta Jánost, és megkötözve börtönbe vetette testvérének, Fülöpnek a felesége, Heródiás miatt, akit feleségül vett.

Mk 10,41 Amikor a többi tíz ezt hallotta, megnehezteltek Jakabra és Jánosra.

Lk 1,78-79 Istenünk könyörülő irgalmából, melyben meglátogat minket a napkelet a magasságból, hogy a sötétben és a halál árnyékában ülőknek ragyogjon, és lépteinket a béke útjára irányítsa.

Lk 4,14-15 Jézus most a Lélek erejével visszatért Galileába. Híre elterjedt az egész környéken. Tanított a zsinagógákban, és mindenki magasztalta.

Lk 4,31 Jézus lement Kafarnaumba, Galilea egyik városába, és szombaton tanította őket.

Lk 4,43-44 De ő azt felelte: „Más városokban is kell hirdetnem az Isten országát, hiszen ez a küldetésem. És hirdette Júdea zsinagóáiban,”

Lk 5,1-11 Amikor egyszer a Genezáret tavánál állt, nagy tömeg sereglett oda hozzá, hogy hallgassa az Isten szavát. Láta, hogy a tó partján két bárka vesztegel. A halászok kiszálltak, és a hálót mosták. Beszállt hát az egyik bárkába, Simonéba, s megkérte, hogy lökje egy kicsit beljebb a parttól. Aztán leült, és a bárkából tanította a népet. Amikor befejezte a tanítást, így szólt Simonhoz: „Evezz a mélyre, és vessétek ki a hálótokat halfogásra!” „Mester, egész éjszaka fáradoztunk, s nem fogtunk semmit, de a te szavadra, kivetem a hálót” – válaszolta Simon –, és így is tett, s annyi halat fogtak, hogy szakadozni kezdett a háló. Intettek a másik bárkában levő társaiknak, hogy menjenek segíteni. Mentek is, és úgy telerakták mind a két bárkát, hogy majdnem elsüllyedt. Ennek láttán Simon Péter Jézus lábához borult, és e szavakra fakadt: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!” Mert a szerencsés halfogás láttán társaival együtt félelem töltötte el. Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, Simon társait. De Jézus így szólt Simonhoz: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel.” Kivonták a hajókat a partra, és mindenüket elhagyva követték.

Lk 6,17-18 Aztán lejött velük a hegyről és egy sík terepen megállt. Rengeteg tanítvány sereglett oda hozzá, s hatalmas tömeg gyűlt köré egész Júdeából, Jeruzsálemből, valamint a tíruszi és szidóni tenger mellékről, hogy hallgassák; és meggyógyultak, akiket tisztátalan lelkek kínoztak.

Lk 8,1 Ezután bejárta a városokat s a falvakat, tanított, és hirdette az Isten országát. Vele volt a tizenkettő.

Lk 9,54 Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: „Uram, ha akarsz, lehívjuk az égből a tüzet, hadd pusztítsa el őket!”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

2Kir 6,19 Erre így szólt hozzájuk Elizeus: „Nem ez az út az, s nem ez az a város! Gyertek utánam, elvezetlek benneteket ahhoz az emberhez, akit kerestek.” S elvezette őket Szamáriába.

1Makk 5,15 Összefogtak ellenünk Ptolemais, Tírusz és Szidón népei és az egész pogány Galilea, hogy megsemmisítsenek bennünket.

Iz 8,23-9,1 Egykor megalázta az Úr Zebulun földjét és Naftali földjét. De az eljövendő napokban megdicsőíti majd a Tenger útját, a Jordánon túli vidéket, a pogány nemzetek tartományát. A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad.

Jer 16,16 „Íme, sok halászt küldök – mondja az Úr –, hogy kihalásszák őket; aztán sok vadászt küldök, hogy felhajtsák őket minden hegyen és minden dombon, egészen a kősziklák barlangjaiig.”

Ez 47,10 Partján halászok állnak. En-Gadditól En-Eglajimig hálót vetnek ki. Olyan tömördek és sokfajta hala lesz, mint a Nagy Tengernek.

ApCsel 10,37 Ti tudjátok, mik történtek a Jánostól hirdetett keresztség után Galileától kezdve egész Júdeában.

ApCsel 12,2 János testvérét, Jakabot karddal kivégeztette.

Róm 2,19 Ha a vakok vezetőjének, a sötétben élők világosságának, a tudatlanok tanítójának.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Origenész: Mivel az Atya mondja neki, hogy egy nagy dolog, hogy Ő szolgává vált, kicsi az, ha Őt egy ártatlan báránkához vagy bárányhoz hasonlítja. Valóban, Isten Báránya olyan, mint egy kis ártatlan bárány áldozatul adva, hogy elvegye a világ bűneit (Iz 53,7, Jn 1,29). Valóban, Krisztus halála meggyengítette a hatalmakat, amelyek az emberek törzse ellen küzdenek és kimondhatatlan hatalmával, amelyet bír, minden hívőben, széthasította a bűnben való életet. Azért, hogy az egész világ bűn nélkül legyen: emiatt mondta János megjelölve Őt: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit” (Jn 1,29); Ő nem az, aki el fogja venni, de még nem is vette el, és az sem, aki elvette, és már nem veszi el, hanem aki folytatja annak elvételét mindazokban, akik a világon vannak amíg a bűn nem lesz megszüntetve az egész világon és az Üdvözítő nem adja vissza az Atyának a kész uralmat. (1Kor 15,24) hogy általa legyen kormányozva, mert többé nem található meg a legkisebb bűn sem, és azért, hogy megkapja, minden elemében, minden adományát Istennek, amikor be fog teljesedni ez a szó: „Isten legyen minden mindenben” (1Kor 15,28)

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

606. Isten Fia, aki nem azért szállt alá a mennyből, hogy a maga akaratát teljesítse, hanem annak akaratát, aki küldte, "így nyilatkozik, amikor a világba lép: (...) Íme, eljövök, (...) hogy megtegyem, Isten, a te akaratodat; (...) mely akaratban megszentelődünk Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra" (Zsid 10,5--10). A Fiú megtestesülésének első pillanatától magáévá teszi megváltói küldetésének isteni tervét: "Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki küldött, s elvégezzem művét" (Jn 4,34). Jézus áldozata "az egész világ bűneiért" (1Jn 2,2) az Atyával való szeretetközösségének kifejezése: "Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az életemet" (Jn 10,17). A világnak meg kell ismernie, "hogy szeretem az Atyát, és ahogyan az Atya parancsolta nekem, úgy cselekszem" (Jn 14,31).

608. Keresztelő János, miután elfogadta, hogy a bűnösök között kiszolgáltassa neki a keresztséget, Jézusban meglátta és megmutatta Isten bárányát, aki elveszi a világ bűnét. Így nyilvánítja ki, hogy Jézus egyszerre a szenvedő Szolga, aki némán engedi, hogy leölésre vigyék és sokak bűnét hordozza, és a Húsvéti Bárány, Izrael megváltásának szimbóluma az első húsvétkor. Krisztus egész élete a küldetését fejezi ki: szolgálni és életét adni váltságul sokakért.

690. Jézus "Krisztus", "fölkent", mert az Ő kenete a Lélek, és mindaz, ami a Megtestesülés óta történt, ebből a teljességből következett. Miután pedig Krisztus megdicsőült az Atyánál, a maga részéről küldheti a Lelket azoknak, akik hisznek benne: Ő maga közli

velük dicsőségét, azaz a Szentlelket, aki megdicsőíti Őt. Az összefüggő küldetés ezek után kiterjed azokra, akiket az Atya Fiának Testében gyermekeivé fogadott: a fogadott fiúság Lelkének küldetése lesz, hogy Krisztussal összekösse és Őbenne éltesse őket.

A kenet (...) jelentése az, hogy ne gondoljunk semmiféle távolállást a Fiú és a Szentlélek között; mert miként a test bőre és az olaj kenete között sem az értelem, sem az érzékek semmiféle köztes dolgot nem ismernek, így elválaszthatatlan a Fiú kapcsolata a Szentlélekkel, annyira, hogy annak, aki Krisztust hittel meg akarja érinteni, előbb a kenettel kell kapcsolatba kerülnie: nincs ugyanis olyan tag, amit ne borítana a Szentlélek. Ezért a Fiú uralmának megvallása azokban születik meg, akik a Szentlélekben fogadják be Őt, akikkel -- amikor a hit által közelednek -- mindenfelől szembesiet a Szentlélek.

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

XVI. BENEDEK PÁPA SPE SALVI KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

36. Az emberi élethez a szenvedés éppúgy hozzátartozik, mint a tevékenység. Ez egyrészt végességünkől fakad, másrészt a bűnök tömegéből, amely a történelem folyamán főlhalmozódott és napjainkban is föltartóztathatatlanul növekszik. Természetesen mindent meg kell tenni a szenvedés csökkentése érdekében: meg kell akadályozni az ártatlanok szenvedését; a fájdalmat csillapítani kell; segíteni kell a lelki szenvedések legyőzését. Mindez az igazságosságnak éppúgy kötelessége, mint a szeretetnek, melyek a keresztény élet és minden igazán emberi élet alapvető követelményeihez tartoznak. A fizikai szenvedés elleni küzdelemben nagy eredményeket értünk el; az ártatlanok szenvedése és a lelki szenvedések azonban az utóbbi évtizedekben inkább növekedtek. Igen, mindent meg kell tennünk, hogy legyőzzük a szenvedést, de teljesen nem tudjuk kiiktatni a világból – egyszerűen amiatt, hogy végességünket nem tudjuk megszüntetni, s mert senki sincs abban a helyzetben, hogy a gonosz, a bűn hatalmát kitörölje a világból, amely – amint látjuk – állandó szenvedések forrása. Ezt csak Isten tehetné meg: az az Isten, aki belép a történelembe, emberré lesz és szenved. Mi tudjuk, hogy ez az Isten létezik, s ezért a világban jelen van az a hatalom, amely „elveszi a világ bűnét” (Jn 1,29). A hittel együtt, hogy ez a hatalom van, megjelent a történelemben a világ meggyógyításának a reménye is. De ez még csak remény és nem beteljesedés; remény, amely megadja a bátorságot, hogy a jó oldalára álljunk akkor is, ha a dolog reménytelennek látszik, tudván, hogy a történelem külszínen mutatkozó menetében a bűn hatalma a jövőben is félelmetesen jelen lesz.

XVI. BENEDEK PÁPA SACRAMENTUM CARITATIS KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

9. A küldetés, amelyért Jézus közénk jött, a húsvéti misztériumban teljesedett be. A kereszt magasából, ahol mindeneket magához vonz (vö. Jn 12,32), mielőtt „kilehelte lelkét”, mondja: „Beteljesedett” (Jn 19,30). Mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (vö. Fil 2,8) tartó engedelmségének misztériumában kötött meg az új és örök szövetség. Isten szabadsága és az ember szabadsága az Ő megfeszített testében végleg találkozott egy fölbonthatatlan, örökre érvényes szövetségben. Isten Fia az ember bűnéért is engesztelést nyújtott egyszer s mindenkorra (vö. Zsid 7,27; 1Jn 2,2; 4,10). Miként már volt módom állítani, „kereszthalálában történik meg teljesen Istennek az az önmaga ellen fordulása, melyben önmagát ajándékozza oda, hogy az embert újra fölemelje és megmentse – ez a

szeretet legradikálisabb formája”.[18] A húsvéti misztériumban valóban megvalósult a rossztól és a haláltól való szabadításunk. Az Eucharisztia alapításakor maga Jézus beszélt az Ő vére ontásán alapuló „új és örök szövetségről” (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20). Küldetésének e végső célja már nyilvános életének kezdetén nyilvánvaló volt. Amikor ugyanis a Jordán partján Keresztelő János látta a hozzá jövő Jézust, felkiáltott: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1,29). Jelentőségteljes, hogy ugyanez a kifejezés minden szentmisében előfordul, amikor a pap áldozásra hívja a híveket: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akiket meghív lakomájára Jézus, az Isten báránya”. Jézus az igazi húsvéti bárány, aki önként ajánlotta magát áldozatul értünk, és így létrehozta az új és örök szövetséget. Az Eucharisztia tartalmazza azt a radikális újdonságot, melyet minden szentmisében fölkinál nekünk.

II. JÁNOS PÁL PÁPA DOMINUM ET VIVIFICANTEM KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

19. Bár Jézust szülővárosában, Názáretben nem fogadták el Messiásnak, nyilvános fellépésének kezdetén az egész nép számára Keresztelő János tett tanúságot messiási küldetéséről a Szentlélekben. János, Zakariás és Erzsébet fia a Jordánnál hirdette a Messiás jövetelét, és kiszolgáltatta a népnek a bűnbánat keresztségét. Ezt mondta: „Én csak vízzel keresztelek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.”

Keresztelő János Krisztust, a Messiást nemcsak úgy hirdette, mint aki a Szentlélekben „jön”, hanem úgy, mint aki hozza a Szentlelket amint azt Jézus az utolsó vacsora termében világosan kijelentette. János itt pontosan adja vissza Izaiás szavait, melyek az Ószövetség prófétájánál a jövőre vonatkoztak, de ő Jordán-parti prédikációjában saját tanítása szerint hirdeti meg a közvetlen messiási valóságot. János nemcsak próféta, hanem valaminek a kihirdetője, Krisztus előfutára. Amit hirdet, az mindenki szeme láttára beteljesedik. A Názáreti Jézus a Jordánhoz jön, hogy ő is részesedjék a bűnbánat keresztségében. János, meglátva őt, így szólt: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” Ezt a Szentlélek ihletésétől indítva mondotta, tanúsítva, hogy beteljesedett Izaiás jövődőlése. Egyidejűleg hitet tett a Názáreti Jézus megváltói küldetése mellett. János szájában az „Isten Báránya” a Megváltóra vonatkozó igazság megerősítése, mely nem kevésbé jelentős, mint amit Izaiás mondott: „az Úr Szolgája”.

János Jordán-parti tanúságtételével az a Názáreti Jézus, akit honfitársai elvetettek, felmagasztaltatott Izrael szeme láttára, mint Messiás, mint a Szentlélek „Felkentje”. De ezt a tanúságtételt egy másik tanúskodás erősítette meg, mely magasabb rendű a három szinoptikus elbeszélése szerint. Ugyanis „amikor már az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is fölvette a keresztséget és imádkozott, megnyílt az ég és a Szentlélek szállt rá látható alakban, galambként”, egyúttal „szózat hallatszott az égből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem”.

Ez szentháromsági istenjelenés volt, amely tanúskodott Krisztus felmagasztalásáról a Jordán-parti keresztségkor, s nemcsak Keresztelő János tanúságát erősíti, hanem feltár egy sokkal mélyebb igazságot a Názáreti Jézusról, a Messiásról: a Messiás az Atya szeretett Fia. Az Ő ünnepélyes felmagasztalása nem szorítkozik „Isten Szolgájának” messiási küldetésére. Isten megjelenésének fényében ez a Jordán-parti felmagasztalás a Messiás

személyének misztériumát érinti. Felmagasztaltatott, mert az isteni tetszés Fia. Az égből hallatszott a hang: „az én Fiam.”

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

Érdekes módon az e heti *evangélium* (Jn 1,29-34) sokban hasonlít az előzőhöz, az Urunk megkeresztelkedésének ünnepén elhangzottához, ugyanis szintén arról beszél, hogy Jézusra rászáll a Lélek, s ő az Isten Fia. Itt azonban Keresztelő János tanúságtételeként olvashatjuk az egész leírást, s Jánosnál nem találjuk meg a szinoptikusok által leírt keresztség-elbeszélést. Itt hangzik el a liturgia állandó részeként ismételt szakasz: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1,29). A negyedik egyetemes könyörgés kifejezetten ezt az evangéliumi mondatot használja fel: „Hogy Jézusban mindenki felismerje az Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit!”. Keresztelő János mondja az evangéliumban, azért keresztel, hogy megismertesse Jézust Izraelben. Isten „megismertetéséhez” kapcsolható a kezdőének (Zsolt 65,4): „Az egész föld téged imádjon és magasztaljon, Istenünk, nevedet énekel dicsérje, fölséges Urunk!”.

Teológiai szempontból legszorosabban az ószövetségi *olvasmányban* (Iz 49,3.5-6) találhatunk kapcsolatot az evangéliumhoz. Amit Izajásnál Izraelre mint a kiválasztott szolgára vonatkoztatva olvashatunk, az a liturgiában Jézus küldetéseként jelenik meg. Ő az, aki azért jött, hogy visszavezesse az embereket Istenhez, s ő lett a „nemzetek világossága”, aki által az üdvösség eljut a föld határáig (Iz 49,6). Az ószövetségi szakasz így Jézus kiválasztottságát hangsúlyozza az evangéliumban leírtak mellett.

Jézus küldetését, küldetéstudatát, az Atya akaratának teljesítését fedezhetjük fel a *válaszos zsoltárban* (Zsolt 39,2 és 4ab.7-8a.8-9.10): „Íme, eljövök, Uram, hogy teljesítsem azt, amit kívánsz” és „Igazságot hirdetem a nagy közösségben”. Ugyanakkor ez Jézus mellett minden őt követő hívőre is vonatkozhat, hiszen mindenkinek küldetése az Isten akaratának munkálása a világban.

A mai liturgia az előző hetihez hasonlóan Jézus istenfiúságát a mi istengyermekségünkkel kapcsolja össze, ahogyan ezt már az újszövetségi iratok is tették. Az *alleluja vers* (Jn 1,14 és 12b) így hangzik: „Az Ige emberré lett, és itt élt köztünk. Befogadónak megadta, hogy Isten fiai legyenek”.

A *szentleckét* (1Kor 1,1-3) főképp a „meghívott apostol” kifejezés és az, hogy a Krisztus által meghívottakhoz szól, kapcsolja az evangéliumhoz.

Az *áldozás utáni könyörgés* a Szentlelket kéri, ezzel kapcsolódva az evangéliumhoz, mely arról tanúskodik, hogy Jézusra leszállt, és rajta maradt a Lélek: „Istenünk, áraszd szívünkbe szereteted Szentlelkét, hogy minket, akiket egyazon mennyei kenyérrel tápláltál, egyazon szeretet kapcsoljon össze”. Itt pedig megjelenik még egy szempont: a szentmise állandó részeként minden vasárnap halljuk az áldozás előtt a mai evangélium szavait: „Íme az Isten Báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit...”. Az ő áldozata jelenik meg a szentmisében – így az evangéliumi szakasz az Eucharisztia fényében nyer értelmi

többséget. Ehhez kapcsolható még az áldozási ének is: „Asztalt terítettél nekem, és pompás itallal töltöd meg serlegem” (Zsolt 22(23),5).

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ:

Minden föld imádjon (587)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/202/intr/712/minden-fold-imadjon-omnis-terra

Elküldte az Úr (602)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/202/gr/713/elkuldte-az-ur-misit-dominus

GITÁROS, ILLETVE TAIZEI ÉNEKEK:

Dicsérje minden nemzet (Taize)

<https://www.youtube.com/watch?v=lbb-kaurSWo>

Sillye Jenő: Isten Báránya

<https://www.youtube.com/watch?v=JjoR-w3VCns>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Kalitka

Volt egyszer egy George Thomas nevű ember, aki lelkészként szolgált egy kis New England állambeli városkában. Az egyik húsvét alkalmával történt, hogy vasárnap egy nagy, üres és rozsdás kalitkával ment fel a szószékre. Az emberek felhúzták a szemöldöküket, ahogy Thomas testvér beszélni kezdett.

„Tegnap, ahogy a városban sétáltam, megláttam egy kisfiút, amint közeledik egy kalitkát lóbálva a kezében. A kalitka aljában három kis mezei madárka csücsült dideregve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiúcskát és megkérdeztem:

– Hát neked mid van, fiam?

– Csak néhány öreg madaram – jött a válasz.

– Mit fogsz velük csinálni? – kérdeztem.

– Hazaviszem őket, és szórakozni fogok velük – válaszolta. – Incelkedni fogok velük, kihúzom a tollaikat, hogy így elkezdjenek egymással verekedni. Nagyon jól fogok szórakozni.

– De előbb-utóbb beleunsz majd a madaraidba. Utána mit csinálsz majd?

– Hát, szerzek valami macskát – válaszolta a fiú. – Ők úgys szeretik a madarakat, majd odaadom nekik.

A lelkész csöndben volt egy pillanatig.

– Mennyit kérsz azokért a madarakért, fiam?

– Tessék?!! Miért? Uram, önnek nem kellenek ezek a madarak. Hiszen csak egyszerű mezei madarak. Nem énekelnek. Még csak nem is szépek!

– Mennyi? – kérdezte a lelkész újból.

A fiúcska ránézett a lelkészre, mintha azt akarná mondani, hogy nem normális, majd rávágta: – 10 dollár.

A lelkész benyúlt a zsebébe, kivett belőle egy 10 dolláros bankjegyet, majd beletette a fiú kezébe. A fiú egy pillanat múlva már el is tűnt. A lelkész felvette a kalitkát és óvatosan elvitte az utcácska végébe, ahol egy kis füves rész volt egy fával. Letette a ketrecet, kinyitotta az ajtaját, és gyöngéden kocogtatva a rácsokat, rávette a madarakat, hogy kijöjjenek, szabaddá téve ezzel őket. Nos, ez megmagyarázta a szószerkekre felvitt üres kalitkát, de aztán a pásztor tovább folytatta történetet:

Egy nap a Sátán és Jézus beszélgettek. A Sátán pont az Éden kertjéből jött, és büszkén, dölyfösen pöffeszkedett.

– Igen, uram, megszereztem az összes embert ott lent. Felállítottam egy csapdát, olyan csalit használtam, amiről tudtam, hogy nem fognak tudni ellenállni. És mindet megfogtam!

– Mit fogsz velük csinálni? – kérdezte Jézus.

A Sátán így válaszolt: – Ó, szórakozni fogok velük. Megtanítom, hogy hogyan házasodjanak össze, és hogyan váljanak el egymástól; hogyan gyűlöljék és bántsák egymást; hogyan igyanak, cigarettázzanak és átkozódjanak. Megtanítom nekik, hogy hogyan kell fegyvereket gyártani és bombákat, és hogyan kell ölni. Nagyon jól fogok szórakozni!

– És mit csinálsz velük, ha már kész vannak? – kérdezte Jézus.

– Ó, hát megölöm őket – büszkélkedett Sátán.

– Mennyit akarsz értük? – kérdezte Jézus.

– Ó, neked nem kellene ezek az emberek. Teljesen értéktelenek. Ha megveszed is őket, gyűlölni fognak. Leköpnék, átkoznak és megölnék majd. Neked igazából nem kellene ezek az emberek!

– Mennyi? – kérdezte Jézus megint. A Sátán gúnyosan Jézusra mosolygott és így szólt:

– A véred, az összes könnyed és az egész életed.

Jézus így szólt: – MEGEGYEZTÜNK! – aztán kifizette az árat...”

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

– A „bárány” képe az áldozati jellegen kívül még mit jelképezhet Jézusra vonatkozóan?

– Mit értünk az alatt, hogy Jézus az Isten Báránya?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten, te kormányozod a mennyet és a földet: hallgasd meg néped esdeklő imáját, és adj békét napjainkban. A mi Urunk, Jézus Krisztus a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Bakonybéli Bencés Testvérek imádsága

Jézusunk, te Isten ártatlan bárányaként voltál és vagy jelen közöttünk. Minden nap, minden szentmisében, minden veled való találkozásban alkalmat kínálsz számunkra, hogy bűneinket, szenvedélyeinket, sötétségeinket, tudatlanságunkat neked adjuk, s így egyre tisztább lelki szemeink, lelki érzékeink felismerjenek, megismerjenek téged. Ajándékozd nekünk a Szentlelket, aki megtanít minket mindenre. Add, hogy ránk is leszállva velünk maradjon, hogy általa megismerjünk téged és az Atyát, aki küldött, mert ez maga az örök élet. S engedd, hogy az Előhírnök Jánoshoz hasonlóan életünk csak rólad, a te isteni erődről és szeretetedről tanúskodjon, hogy az egész emberiség eljusson boldogító ismeretedre. Ámen

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit! (Jn 1, 29-34)

(Forrás: Pécsi Egyházmegye)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- az Úr az én bűneimet is eltörli, engem is megszabadít a gonosztól.
- Isten megmutatta nekünk az utat ahhoz, hogy az Isten gyermeke legyek. Ez az út pedig Jézus Krisztus.
- Isten eljött, hogy ő szolgáljon nekünk...

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- gyakran tartsak bűnbánatot, és rendszeresen végezzem el a szentgyónásomat, mivel ott
- tapasztalom meg leginkább az Úr szelíd győzelmét bűneim felett.
- még többet olvassam a Szentírást, hogy még többet megtudhassak Jézusról.
- elgondolkodjam az evangéliumokon.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyag* kiadványok elsődleges célja, hogy az imádságos bibliaolvasáshoz támpontokat adjanak. A segédanyagok felépítése a *lectio divina* módszer szerinti felosztást követi, egy kötetbe gyűjtve össze a bibliai szöveg megismerését segítő dokumentumok egy válogatását az evangéliumok római katolikus liturgia szerinti szakaszaihoz.

Lectio divina segédanyag, Évközi 2. vasárnap („A” év)

Borítófotó © Pécsi Egyházmegye

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

A Szent Ágoston Isten városáról című művében szereplő gondolatokat Rácz Dávid foglalta össze.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Bruno Ferrero: A Tücsök dala –

Kalitka – <https://tanmesek.eoldal.hu/cikkek/kalitka.html>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révvali Ildikó, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Révai László, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Szily Boglárka, Vermes Nikolett.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2023

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelezési cím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu